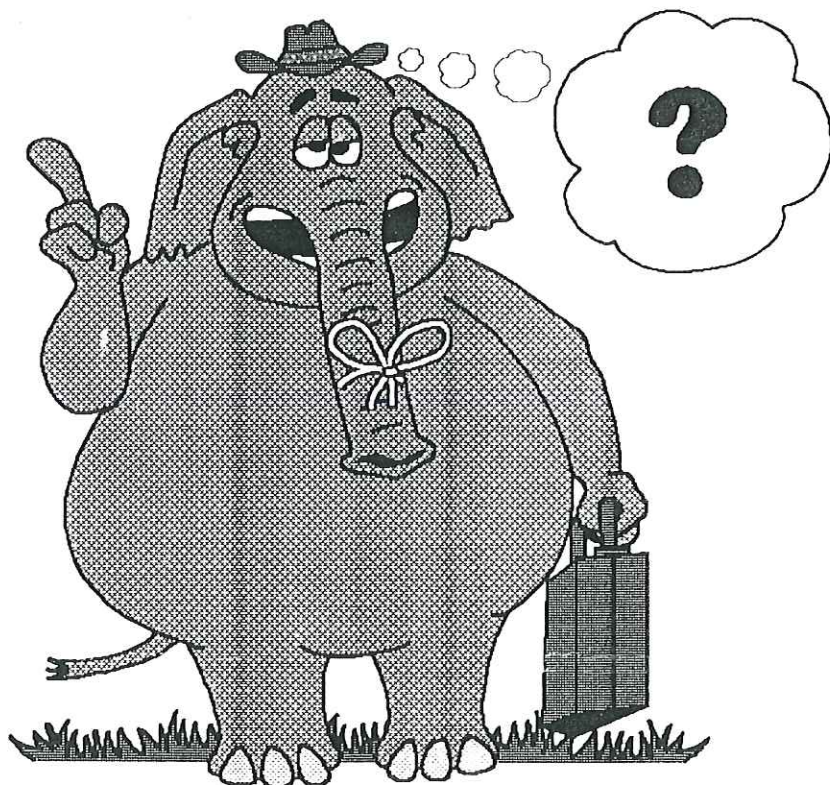

Nº 1

1997

SI HOME !!

Revista de l'Institut.

I.E.S. Sant Mateu.

SUMARI

EDITORIAL

ENTREVISTA amb Carlos Ruiz

REPORTATGE: cinc categories per a definir els joves del país.

TRIBUS URBANES: Skinheads

MISCEL·LÀNIA FILOSÒFICA

CÒMIC

HORÒSCOP

GENIALITATS

ACTIVITATS EXTRAESCOLARS

DEPORTS: Barça-Madrid

CUINA: crêpes

SABIES QUE...El 25 d'abril, record de la desfeta d'Almansa

ECOLOGIA: carta de l'indi Seattle al president dels Estats Units

OPINIÓ

BÚSTIA

RACÓ DE LA POESIA

Coordinadores:

Antonia García

Pilar Gonell

Disseny de la portada:

Cèsar Arnau

Informàtics :

Guillermo Breva

Felip Beltran

José-Ramón Ollés

Tècnics fotocopistes:

Mònica Sales

Jorge Picó(suplent)

Col.laboradors/-es:

Elena pallarés (còmic)

José-Vte Pallarés (còmic)

Alejandro Bengoechea

Lidón Pla

Marta Alemany

Maria Guerola

Daniel Carbó

Sandra Adell

Juan Miguel Escudero

Susana Guerola

Santiago Folch

Joaquín Cucala

Belinda Pallarés

Andrea Vallés

Mª José Peraire

Daniel Roca

Sabina Porcar

Estefania Beltrán

Àngels Bonfill

Nàdia Simó

Ana-Belén Sabater

Juanvi Michavila

JOSE RAMON OLLÉS

Mª Paz Monfort

Victòria Sales

Mª José Besalduch

Mari Lola Boira

Raquel Belliure

Pilar Velázquez

Mª Carme Albalat

Yolanda Pla

etc...

Gràcies també ,per la seua
feina i companyia en el moment de
la "veritat suprema" a: LOLIN
Conxa, Carlos, Lucía i Jorge.

La redacció

EDITORIAL

Proposa't quelcom i amb una miqueta de sort ho aconseguiràs... Nosaltres ho hem aconseguit i ara tenim el gust de presentar-vos el primer número (esperem que no siga l'últim) del Sí Home!, la revista del vostre institut, la vostra revista.

Amb Sí Home! pretenem, bàsicament, posar a la vostra disposició un mitjà a través del qual pugueu manifestar les vostres queixes, suggeriments, propostes, i en definitiva, canalitzar i fomentar les vostres inquietuds comunicatives. Desitgem també que aquesta revista servisca per a mantenir-vos informats dels temes que us interessin. D'aquesta manera creiem que arribarem, si més no, a conèixer-nos millor. Aquest és el nostre objectiu principal.

Encetem, doncs, amb molta il·lusió, un nou projecte, tot i que som conscients de les dificultats i de les nostres limitacions. Feu, però, un cop d'ull a la revista i si hi trobeu a faltar res, no ho oblideu: vosaltres també podeu participar. Deixeu els vostres suggeriments a la bústia i els més atrevits entreu a formar part de l'equip de redacció de l'any que ve.

Amb el número 1 podreu comprovar, entre d'altres coses, que els professors també han sigut nens (encara que sembla impossible). No us ho perdau! A més, coneixereu com són els joves dels 90 o algunes de les barbaritats que col·loqueu als exàmens.

Fullegeu la revista i segur que trobareu alguna cosa interessant. Desitgem que us agrade i si no és així...no oblideu que no som periodistes.

Les Coordinadores

PI PP GORRI

ANTONIA GORRI

ENTREVISTA AL DIRECTOR

Per a col·laborar amb la revista, que organitza l'institut de Sant Mateu, hem pensat en fer una entrevista al director del centre, senyor Carlos Ruiz.

Ja que així podrem informar els alumnes-lectors d'algunes anècdotes de la seva vida com a director i també per poder tenir l'ocasió de poder conèixer-lo millor.

1- Quants anys fa que exerceix com a director d'aquest centre?

Dos períodos de cuatro años:

Uno del 1986 al 1990.

Y el otro del 1992 al 1997.

2- Recorda alguna anècdota interessant que haja viscut en aquest centre?

Sí, pero es mejor no contarla para evitar susceptibilidades.

3-Li resulta difícil ser el director d'aquest centre? Per què?

Me resulta más que difícil, pesado.

Porque son muchos años haciendo lo mismo.

4- Què és el que més li agrada de la seva professió?

Las clases y estar en contacto con la gente joven. Ya que te obligan a envejecer más despacio.

5- Quines novetats introduiria en aquest centre, si tingués la possibilitat?

Innovaciones estructurales, porque hace falta una ampliación del centro ya que aquí tendrían que estar los de 1º y 2º de ESO.

6- Quines son les seves perspectives sobre el nou tipus d'ensenyament que s'està implantant a tots els centres?

Lo que he dicho anteriormente, que los de 1º y 2º de ESO deberían de estar en el centro.

7- Li ha costat adaptar-se a la vida en aquest centre?

No, en absoluto.

CARLOS RUIZ

CINC CATEGORIES PER DEFENIR ELS JOVES DEL PAÍS

A més de l'estudi del Ministeri d'Asumptes Socials, els últims dies s'han publicat altres treballs sobre els joves. Aquests informes intenen delimitar els canvis dels adoslecents i les influències que reben de l'entorn social. Un d'ells titulat *Jóvenes españoles 94* i dirigit per Javier Elzo, estableix cinc perfils a través dels quals defineix els nois i noies dels 90. Són els següents:

INTEGRALS: Aquest és el grup majoritari, on es poden incloure el 34,2% dels joves. És un grup de menys edat i on hi ha més dones. També poden ser anomenats **institucionals** per l'alt valor que atorguen a l'església, les forces armades, la justícia i l'ensenyament. No miren amb bons ulls l'objecció de consciència, la insubmissió i els moviments homosexuals. Valoren per damunt de la mitjana aspectes com la família i els valors ètics.

POSTMODERNS: És el grup on s'inclouen els universitaris i els joves de més edat. No es refien de l'església i tampoc de les forces armades. Són els més permissius i tolerants amb tot, tret de la corrupció política. L'estudi de Javier Elzo calcula en un 24,3% el total de joves que es poden identificar amb aquest perfil.

CONSERVADORS LIBERALS: En general, els joves que pertanyen a aquest grup són liberals a casa i conservadors fora. Es mostren contraris al feminisme, als homosexuals i a l'ajut als refugiats; és a dir, són un pel racistes. Són crítics amb qüestions com l'ecologisme, l'objecció de consciència i el pacifisme. Estan a favor de l'empresa privada i de la competitivitat i són molt esportius. N'hi ha molts a la classe mitja alta. Un 13,8% dels joves es pot definir segons aquest patró.

REACCIONARIS: Són els més intolerants i es mostren contraris al pacifisme. Són tradicionals i no es mouen per cap causa, ni tan sols per les pròpies. La majoria són nois i de pocs recursos econòmics. Són aproximadament el 15% dels joves.

PASSOTES: Prototipus de l'anomenada generació X. No es refien gens ni mica de les institucions. Passen dels moviments socials, l'èxit i la competència. Acostumen a ser intolerants, egoistes i vividors. Es volen emancipar de la família, però els interessa l'ajut material que els suposa i els costa independitzar-se dels pares en aquest aspecte. Un 10,1% dels joves responen a aquestes característiques, segons l'estudi dirigit per Javier Elzo.

ELS SKINHEADS

D'entre les moltes tribus urbanes que hi ha, els skinheads són la tribu urbana que, encara que compta amb pocs seguidors, més es mostra a causa de les seues manifestacions violentes.

El seu origen el troben a Gran Bretanya cap als anys setanta, però comencen a manifestar-se més tard amb la crisi econòmica del 1973. En Espanya es detecta a mitjans dels anys vuitanta, però el nombre de joves que s'hi escriuen és molt limitat. En Aquest moments el Ministeri d'interior del govern centrat té fixats uns 2500 cap pelats.

Els skinheads o cap rapats tenen ideologia nazi, són violents, racistes i xenòfobs i es manifesten contra el sistema. Solen vestir caçadores negres o "bomber", botes a l'estil militar de doctors maertens, camisetes negres, tirants, pantalons texans molt ajustats a l'estil militar i molta ferralla nazi.

Mostren gran estima al valor del seu equip de futbol i als de la bandera de l'Estat espanyol.

Escolten "oil" , "ska" i "white noise": Brutal Attack, Decibelios i El Clan, entre altres.

Beuen cervesa, asseguren no prendre drogues i seguir l'actualitat.

Entre les seues malifetes, o gamberrades segons la policia, s'inscriuen unes quantes pallisses i altercats públics; la seua actuació ja ha provocat ferits greus i fins i tot víctimes mortals.

Segons la Prefectura Superior de la Policia de València es tracta de joves que manquen d'estructura organitzada, actuen de

manera improvisada i espontània. No hi ha perill d'alarma ja que compten amb un escàs nombre d'afiliats, això no obstant preocupa que el fenòmen pugui estendre's.

Pilar Velázquez

Sabina Porcar

Los humanos tienen dos ojos, dos orejas y una sola boca, por eso hay que mirar y escuchar dos veces antes de hablar.

A continuación te ofrezco una serie de frases, máximas, sentencias de algunos filósofos para que las analices, razones y saques tus propias consecuencias o conclusiones.

CESAR
ARAU

PARMÉNIDES. "El ser es y es imposible que no sea; el no-ser no es y es imposible que sea".

HERÁCLITO. "Todo fluye, nada permanece: no nos bañamos dos veces en el mismo río".

SÓCRATES. "Sólo sé que no sé nada".

DESCARTES. "Cogito ergo sum" "Pienso luego existo".

PASCAL. "EL CORAZÓN TIENE SUS RAZONES QUE LA RAZÓN NO SABE COMPRENDER".

LEIBNIZ. "Este mundo es el mejor de los mundos posibles".

LOCKE. "La mente humana es como una tabla rasa en la que nada hay escrito".

KANT. "Sapere aude" "Atrévete a saber".

ROUSSEAU. "Cada hombre ha nacido libre y, sin embargo, por todas partes está encadenado".

FEUERBACH. "CADA HOMBRE PIENSA SEGÚN LO QUE COME; NO SE PIENSA IGUAL EN UN PALACIO QUE EN UNA CHABOLA".

ORTEGA Y GASSET. "Yo soy yo y mis circunstancias".

COMTE." Ver para saber, saber para prever, prever para poder".

KIERKEGAARD. "Cuanto más pienso menos soy".

MONTESQUIU. "La amistad es un contrato por el que nos comprometemos a prestar pequeños servicios a alguien con el objeto de que éste nos los preste grandes".

RUSSELL. "LO FASTIDIOSO EN ESTE MUNDO ES QUE LOS IDIOTAS ESTÁN SEGUROS DE SÍ MISMOS Y LAS PERSONAS SENSATAS LLENAS DE DUDAS".

WILDE. "Puedo resistir a todo menos a la tentación".

DISRAELI. "Hablar a un hombre de él mismo: os escuchará durante horas".

ROCHEFOUCAULD. "Apenas encontramos personas de buen sentido fuera de las que comparten nuestra opinión".

ROCHESTER. "Antes de casarme tenía seis teorías sobre la forma de educar a los hijos. Ahora tengo seis hijos y ninguna teoría".

BRIAD. "LA VERDAD ES UNA MENTIRA QUE RESISTE".

RENARD. "Un hombre de carácter es casi siempre un hombre de mal carácter".

ROCHFOUCAULD. "Los viejos gustan de dar buenos consejos para consolarse del hecho de que no son capaces de dar malos Ejemplos".

MAUROIS. "Es una verdad absoluta que la verdad es relativa".

DICKENS. "Los moralistas son como los postes indicadores de carrreteras: señalan una dirección, pero ellos no se mueven".

NITZCHE. " EL VERDADERO HOMBRE QUIERE DOS COSAS: EL PELIGRO Y EL JUEGO. POR ESO AMA A LA MUJER, EL JUGUETE MÁS PELIGROSO".

WILDE. "Cualquiera puede hacer una cosa, el mérito consiste en hacer creer al mundo que uno la ha hecho".

ERASMO. "Reírse de todo es propio de tontos, pero no reírse de nada es de estúpidos".

SÉNECA. "Más humana acción es reírse de la vida que llorarla"

ÉMERSON. "La alegría no es más que una máscara de la tristeza".

CICERON. "VIVIR SIN AMIGOS NO ES VIVIR".

DIDEROT. "Todos quieren tener amigos y nadie quiere serlo".

NIETZCHE. "Lo que se hace por amor, se hace siempre más allá del bien y del mal".

VOLTAIRE. "Entre las pasiones, el amor es la más fuerte
PLATÓN: "El hombre es un animal domesticado"

ARISTÓTELES: "VIVIR BIEN ES MEJOR QUE VIVIR"

Càsar

BOIX: Más vale ave plumífera en cavidad metacarpiana,
que ciento de la misma especie surcando el espacio
aéreo.

**TOLOS: A PALABRAS INCOHERENTES EMITIDAS POR LARINGE
DEFECTUOSA, TROMPAS DE USTAQUIO EN PLAN PASOTA TOTAL.**

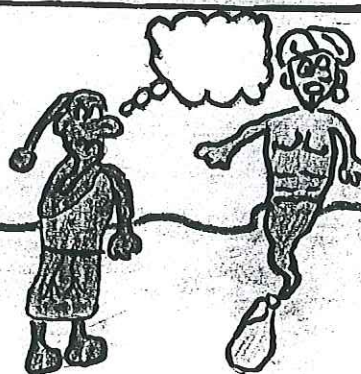

JORGE PICÓ

CAMINANT, CAMINANT
ES TROBA UNA "BORRATXA"

I MENTRE, PENSANT ;
PENSANT...

ÀRIES

Signe de foc, cardinal, positiu. Regit per Mart. Pedra: el robí. Paràmetres essencials: derivats de Cardinal, Foc i Positiu, la qual cosa suposa, expressivitat, energia i tendències a imposar-se.

Les persones Àries són impulsives. Sempre semblen tenir pressa. Davant de les dificultats es creixen i troben solucions ràpides. Acostumen a imposar el seu criteri i tenen un fort esperit d'aventura que els ajuda a superar les dificultats. Són amants de la llibertat i si han d'enfrontar-se a algú o a quelcom, ho fan sense dubtar. Generalment són ràpides mentalment i sinceres.

En l'amor, són apassionades i no especialment delicades. Van bàsicament a satisfer-se. Després, una vegada aconseguït, procuren fer feliç el company.

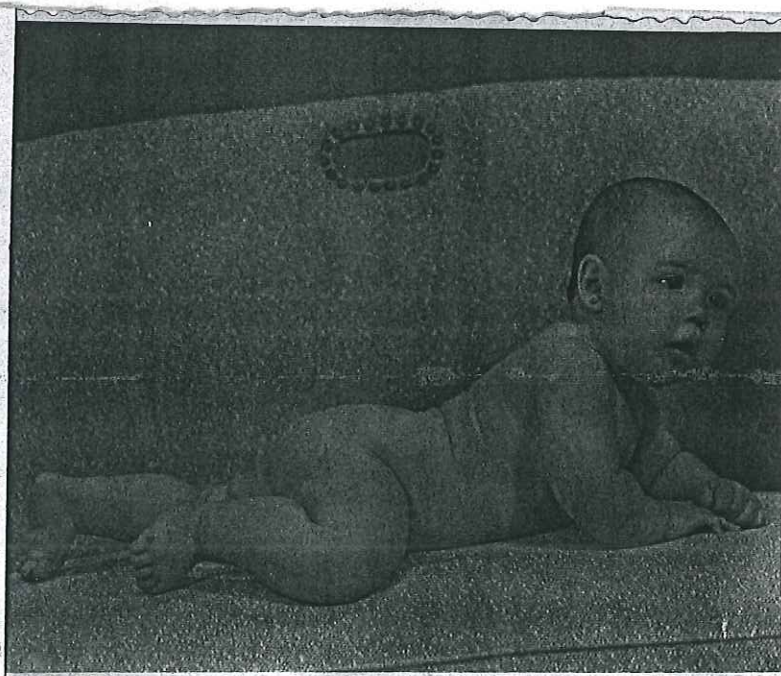
El seu esperit combatiu les converteix en impacients, poc donades a valorar els sentiments aliens i disposades a discutir per simplies.

Professionalment, el seu lloc està on puguin exercir mandat. En grup són sempre líders. Poden destacar com deportistes i en la medicina, des de infermeres a cirurgianes.

Fisiològicament, està demostrada la seua propensió als mals de cap. A conseqüència del seu caràcter impulsiu i de les seues pràctiques deportives solen córrer riscos de magoladures, la major part de les vegades sense conseqüències.

CARMELO GONZALEZ

ALVARO

TAURE

Signe de terra. Regit per Venus. Pedra: la maragda. Símbol: el bou.

Les persones Taure són pràctiques, estables, nobles. És notable la seua capacitat de paciència. Són possessives. Quasi es pot afirmar que necessiten posseir. Són amants del luxe i del confort; inclinades a tot el que és art, bellesa i harmonia sense estridències. Tenen opinió formada i sentiments forts. Acostumen a ser mentalment estables, metòdiques en tot i amb esperit constructiu, si bé no són originals i la seua forma de pensar segueix les pautes lògiques i acceptades per la majoria.

En l'amor són afectives, sensuais i molt possessives. Apliquen de forma instintiva la sexualitat, de la qual tenen grans dosis.

Professionalment es conformen amb treballs rutinaris, sempre que estiguen ben pagats. Al seu lloc de treball se'ls aprecia per la seua perseverància. Però el seu afecte pel món artístic també els porta a activitats en què l'art és molt present. Hi ha Taures que destaquen en escultura i música si bé, com ja hem dit, poden ser excel·lents oficinistes i funcionaris.

GUILLERMO BRUNA

BESSONS

Signe d' Aire, comú, positiu. Regit per Mercuri. Pedra: el topaci.

Les persones Bessons s' adapten a les circumstàncies i tenen el do de la versatilitat. Són d'allò més actives, amb un enginy en constant activitat i una inventiva constant. Són persones ponderades, excel.lents intermediàries i amb facilitat de paraula; conversadores, són divertides en oratòria i gracioses quan expliquen acudits. Són persones intel.ligents, àgils de ment. Aprenen amb facilitat, especialment idiomes.

En l'amor són afectives sense excessos, inclinades a la promiscuitat i poc emotives. Són inconstants i volubles. En períodes curts de relació poden oferir extraordinàries sensacions. Si foren més concretes i meys superficials aconseguirien més fàcilment els seus objectius.

Professionalment el seu lloc està on puguin utilitzar a fons el seu cervell. També tenen habilitat en treballs artesans i manuals, en general, sempre que no siguin monòtons ni durs. Hi ha excel.lents periodistes, escriptors i mecanògrafes sota el signe Bessons.

Tenen tendència a sofrir afeccions en el sistema respiratori i es cansen amb més facilitat del que és habitual.

CRANC

Signe d'Aigua, cardinal i negatiu. Pedra: la perla. Símbol: el cranc.

Les persones Cranc estan aparentment segures d'elles, el seu caràcter és dur, i tanmateix, són realment sensibles i fins i tot vulnerables. Tenen instíct de protector i són lleials amb els amics, dels quals, a l'igual que de la família, esperem trobar protecció. Tenen nombrosos recursos per a eixir airosos de situacions. Són simpàtiques, imaginatives, molt sentimentals i acostumen a ser molt reservades. Tenen arrancs de malhumor en moments inesperats. Els agrada exterioritzar-se, però el seu esperit introvertit els talla. Els agrada, a més, el món artístic.

En l'amor són romàntiques i molt sentimentals; depenents de l'ésser amat i carinyoses. Són vulnerables als estímuls sensuals. Un poc d'ordre en la seua vida i més decisió en la seua actitud, els aproparà a l'èxit.

Les seues activitats professionals s'orienten cap a aquelles en què puguen exercitar la seua energia constructiva. Necessiten un ambient propici que no altere la seua naturalesa sensible i on no existesquen pressions. Acostumen a ser bones cuineres.

Fisiològicament, tenen com a punt feble la pell.

Cal destacar igualment que estimen la mar, amb la qual s'identifiquen.

LLEÓ

Signe de foc, fixe i positiu. Pedra: el diamant. Símbol: el lleó.

Les persones Lleó són autoritàries i dominants. Constantment han de controlar els seus impulsos de domini i són considerades sovint com a orgulloses i altives, tot i que no ho són exactament. Els Lleó es caracteritzen també per la seua generositat i, per damunt de tot, pel seu atractiu intern que els converteix en líders. Són éssers molt segurs, entusiastes i molt emprenedors. No els agrada perdre el temps i es desviuen pel que consideren important.

En l'amor són persones adorables i que consideren l'amor com a quelcom molt important. Estimen apassionadament, busquen en la parella la seua felicitat i en fan un triomf.

Professionalment només es troben còmodes en llocs destacats o en lluita oberta per ells. Són excel·lents directius amb capacitat d'organització. Són grans actors i actrius, sempre al capdavant del repartiment. Els agrada, a més, els treballs creatius.

Fisiològicament tendeixen a tòrcer-se el turmell i als dolors d'esquena.

VERGE

Signe de terra, comú, negatiu. Regit per Mercuri. Pedra: la cornalina.

Símbol: la verge.

Les persones Verge es caracteritzen pel seu sentit crític. S'enfronten amb la vida sota un aspecte pràctic. Són persones analítiques, que basen els seus criteris en la lògica; ho avaluen tot abans de fer res. Són molt meticuloses i pülcres. Sovint són força reservades i tenen en alta estima la disciplina.

Destaquen per un alt coeficient d'intel·ligència i aprenen tot ràpidament ja que generalment els agrada estudiar.

En l'amor poques vegades es deixen portar per les passions. Són reservades també en allò que concerneix els sentiments, i s'extranyen de la força irracional que suposa un amor intens.

Prefereixen el que és quotidià al risc de l'aventura.

Professionalment es troben còmodes allí on es valora el seu treball, les seues habilitats en anàlisi i capacitat d'assimilació. No són líders, prefereixen deixar a d'altres el difícil repte de manar. Són bons psicòlegs i metges.

Fisiològicament han de cuidar les seues digestions per la seua tendència a preocupar-se.

BALANÇA

Signe d'aire, cardinal i positiu. Regit per Venus. Pedra: safir. Símbol: la balança.

Les persones Balança són simpàtiques, amables i optimistes, cauen bé en tots els llocs, sempre i quan l'ambient que els envolte siga també harmònic.

No suporten les reunions o grups en què es generen discussions. Valoren la bellesa en qualsevol de les seues manifestacions. Idealistes profunds, són idealistes, meticuloses i nobles.

Són lentes en la seua actuació, cosa que de vegades pot confondre's amb la peresa.

Mentalment destaquen sempre, però es deixen influir per la resta. Tot i que estan segures d'alguna cosa dubten si algú amb qui confien intenta contradir-los.

Els seus amors acostumen a ser platònics. Ben portades poden ser amants perfectes, però la parella ha de saber conduir-les.

De vegades els manca un poc de decisió i confiança.

Professionalment s'adapten millor als ambient en què regna l'harmonia.

Odien els treballs sorollosos i el desordre. Les persones Balança solen destacar com a poetes, floricultores i decoradores.

Fisiològicament la seua zona delicada és la regió lumbar. Poden patir reüma als canvis d'oratge.

ESCORPÍ

Signe d'aigua, fixe, negatiu. Regit per Mart i Plutó. Pedra: el jaspi.

Símbol: l'escorpí i l'àguila.

Les persones Escorpí fan la impressió que ja ho han aconseguit tot. Són dinàmiques, seductores, amb un grau d'irritabilitat subjacent que pot aparéixer de forma inoportuna. Tenen gran força de voluntat i una gran energia emotiva que han de canalitzar positivament.

En el amor és el signe més apassionat del zodíac ja que és a través de l'amor i de la sexualitat que fan palesa la seua energia. Tanmateix, el seu amor és distint al que entenen la resta. No estimen realment, es llancen a la passió i són terriblement geloses.

En el treball destaquen en la investigació, l'advocacia i la psicologia.

Fisiològicament, han de cuidar especialment la gola i el nas. Són propensos als refredats.

SAGITARI

Signe de foc, comú i positiu. Regit per Júpiter. Pedra: l'amatista.

Símbol: l'arquer.

Les persones Sagitari es comporten amb una actitud expansiva que expressa llibertat. Són sinceres, optimistes, veuen sempre el costat bo de la vida, i si no, el busquen. Mentalment són incansables. Pensadores de ment àmplia, tenen molta facilitat de paraula i en fan ús amb èxit.

En l'amor són éssers apassionats que apliquen en la relació amorosa la sinceritat que els caracteritza. Els vells amors, sempre segueixen vius als seus cors. En les dones destaca la seua coqueteria, de la qual acostumen a abusar.

Professionalment són excel·lents traductores, intèrpretes i locutoras. Pedagues i mestres en branques diverses.

Fisiològicament, han de cuidar el nervi ciàtic, a partir de certa edat. Compte amb els canvis d'oratge i amb els excessos de tabac.

CAPRICORN

Signe de terra, cardinal, negatiu. Regit per Saturne. Pedra: l'ònix.

Símbol: la cabra.

Els Capricorn són pacients, perseverants i amb un fort sentit del ridícul. Són reservats i austers. Tanmateix treballen per al seu èxit personal que aprecien d'allò més. Són constants. Amb objectius fixos, caminen cap a ells amb un alt sentit de la disciplina. La seua prudència els porta a planificar-ho tot amb molta cura. Mentalment són éssers gelats, calculadors, racionals i severs.

La forma d'estimar no és precisament audaç i apassionada. Es tracen un objectiu i amb paciència aconseguixen l'èxit. Són de relació freda, però fidels i seriosos. Sempre el seu interès personal predomina sobre qualsevol passió.

Professionalment, se'ls troba on puguem exercir autoritat, sistemes propis de producció i administració. Són bons científics, directors d'empresa, d'escola i polítics.

Fisiològicament, són propensos a les migranyes.

AQUARI

Signe d'aire, fixe i positiu. Regit per Saturne i Urà. Pedra :Turquesa.

Símbol: l'aiguader.

Les persones Aquari són de nobles sentiments. Tenen un innat sentit de la rebel·lió i per això, viuen en la necessitat d'un permanent procés de renovació. Estimen força la llibertat i la busquen obsessivament.

Són de caràcter humanitari i generós, encara que en el moment de plantejar-se els seus objectius, difícilment es deixar dur pels seus sentiments. Per a la consecució de les seues metes són persones fredes i racionals que solen mostrar un total menyspreu per les normes establertes i les tradicions. Tot i això, compten amb un fi sentit d'humor que es barreja amb una subtil ironia, cosa que els converteix en éssers fascinants.

En l'amor desitja ser fidel però la seua naturalesa independent i mancada de passió el pot trair. Si l'ambient els atabala, fàcilment buscaran eixida en la infidelitat.

Un poc meys d'exageració i un poc més de dolcesa són els ingredients que han d'afegir al seu caràcter.

Laboralment, es troben a gust allí on puguem exercir el seu inconformisme. Poden triomfar en el camp científic, publicitari, literari i en màrqueting.

Fisiològicament són propensos a tenir els turmells delicats.

PEIXOS

Signe d' aigua, comú, negatiu. Regit per Neptú i Júpiter. Pedra: aiguamarina.

Símbol: el peix.

Les persones Peixos són emotives, sensibles i compassives. Són de tracte cordial i fàcil. Tenen una naturalesa que els porta a compadir-se dels mals del pròxim. No accepten disciplines i no saben sotmetre's a un règim de comportament que no vaja amb la seua forma de pensar. El seu somni és escapar del món material i de les limitacions dels altres. Acostumen a tenir pressentiments i la seua intuïció està fora de tota lògica. La seua sola presència atorga pau i benestar a qui es mou al seu voltant. Són hospitalàries, compartien el que tenen i sempre estan disposades a ajudar.

En l'amor, es comporten també de forma complexa. Són emotives i submissives, però d'idees fixes. Sorprenen com amants amb tendència a les fantasies subjacents. Les seues relacions sempre deixen empremta.

Les activitats idònies són aquelles en què poden posar en pràctica la seua intuïció i creativitat. Tendeixen a ser artistes: músics, escriptors, actors.

Senten una atracció irreprimible per la mar i estimen els espais oberts.

Fisiològicament són propenses a l'estrés a causa de la seua hipersensibilitat emocional.

PASCUAL TIRADO

LOLIN

Aquestes són algunes de les joies que l'alumnat de l'Institut de Sant Mateu contesta als exàmens i treballs. Segurament les posades de pota són degudes als nervis o a la precipitació perquè tenim clar que babaus no sou. Ací us presentem algunes de les vostres "lucideses" mentals que donen una nova llum a la llengua, la filosofia, la història...

-Esmenta una obra d'Eduard Escalante:

"Bufar la sopa freda"

Resposta correcta: "Bufar en caldo gelat"

-On estudia arquitectura el protagonista?

A la universitat pirotècnica de Barcelona (Quina universitat més explosiva!)

Resposta correcta: Universitat politècnica

-Principals corrents del Barroc:

Conceptisme, culturisme i exorcisme. (un poc rars els barrocs...)

Resposta correcta: Conceptisme i Culteranisme.

-Naixement de la música:

La música es va descobrir a Mesopotàmia i s'usava per a rituals religiosos: bodes, soterraments, batejos i comunions. (molt moderns, els de Mesopotàmia!)

-Les tres etapes de la vida:

Adolescència, adulteri i la bellesa (i els lletjos no tenen dret a viure?)

-Defineix:

Polisíndeton: repetició de moltes convulsions. (no sabem que els poemes patien d'epilèpsia).

Resposta correcta: repetició de conjuncions.

Equip amateur: es un equipo querido, amado y amante.

Vulgarisme: paraules que s'empren amb confiança i que no s'usen molt.

Rebel.lar: tornar a belar (les ovelles)

Bacant: sacerdotessa del déu Bacó.

Resposta correcta: sacerdotessa del déu BACUS.

Icono: es la representación de un icono (elemental querido Watson!)

-Diferència entre ovulació i menstruació:

La menstruació en els homes consisteix en l'expulsió d'espermatozous, i acò ocorre cada 11 o 14 dies, mes o menys (nou descobriment científic!).

-¿Quién protagonizó la revolución rusa de 1917?

Robespierre (lo tuyo es la historia).

-Cronología de la edad media:

dentro de la Edad Media existen las siguientes épocas: Renacimiento, Barroco, Clasicismo, Romanticismo y Nacionalismo. (Un període un poc ampli).

- Pretérito perfecto de Indicativo del verbo CANTAR:

Yo he canté

Tu has cantaste

él... (ganas de complicar-se la vida)

-Cita tres clases de velocidad:

velocidad de gestión, constante y no me acuerdo.

-Cita 6 movimientos básicos para trabajar la flexibilidad:

circuncisión, volteretas, rotación de caderas.

(els jueus, els més flexibles)

-Quin problema turmenta el protagonista?:

que era gall (gay, homosexual)

-En Europa se acaba la segunda Guerra Mundial cuando llega Napoleón

Bonaparte y se corona Emperador. (Larga vida la de Napoleón).

-Cervantes nació en un pueblecito de la Mancha y Extremadura en el que se enfrentó en la batalla del Tenco y perdió una pierna, y por eso le llamaban el manco.

-En el poema del mio Cid, el Arcipreste de Hita es el Mio Cid.

-Lenin se hizo enfermo y escribió una carta al partido, pero los rusos no

supieron de la subsistencia de la carta. (Hay que subsistir, muchachos!)

Per a acabar un magnífic exemple de bona expressió, i sobretot, de riquesa lèxica:

(...) también se produjo una gran producción de productos que produjeron una caída de los precios...

LA ESQUIADA

El pasado 1 de abril unos alumnos de nuestro instituto salieron de viaje a los Pirineos andorranos, junto a un grupo de estudiantes de Valencia.

La mayoría de gente de nuestro instituto nunca había esquiado, y se notaba porque sola un iniciado podría saltar de un telesilla, como un compañero nuestro de Xert, que por un mal entendido se quitó las protecciones del telesilla y saltó, aunque por suerte no se hizo daño y todo quedó en un susto; u otro que sólo poner los pies en la nieve, ella sola se llevó un matrimonio de ancianos suecos.

También hubo reacciones en cadena, como una que se llevó una fila de gente que estaba esperando el remontador y fueron a parar todos a un charco.

Pero no todo fueron piñas en la nieve; por las noches había fiesta hasta las siete de la madrugada por aquel hotel, que si llegamos a estar un día más, nos echan. Todas las noches pasaba algo, y sobre todo la noche que terminamos con el surtidor de SMIRNOFF de 3 litros que compramos en Andorra 2000. Al día siguiente muchos se despertaron en armarios de habitaciones ajenas.

Aparte de todo, también hubo momentos de “mal rollo” por culpa de algunos insubordinados, por no decir otra cosa, que se cargaron algunas placas de calefacción; pero gracias al “peso e influencia” del profesor del grupo de Valencia todo tuvo una solución y terminó bien.

Al final después de una semana de piñas por doquier, todos aprendimos a esquiar, más o menos, y cargados de tabaco y otras “delicatesen” volvimos a Sant Mateu, poniendo punto y final a uno de los mejores viajes que hemos hecho.

ACAMPADA A LA TINENÇA

DÍAS 24 Y 25 DE MARZO

GRUP 4ESOA

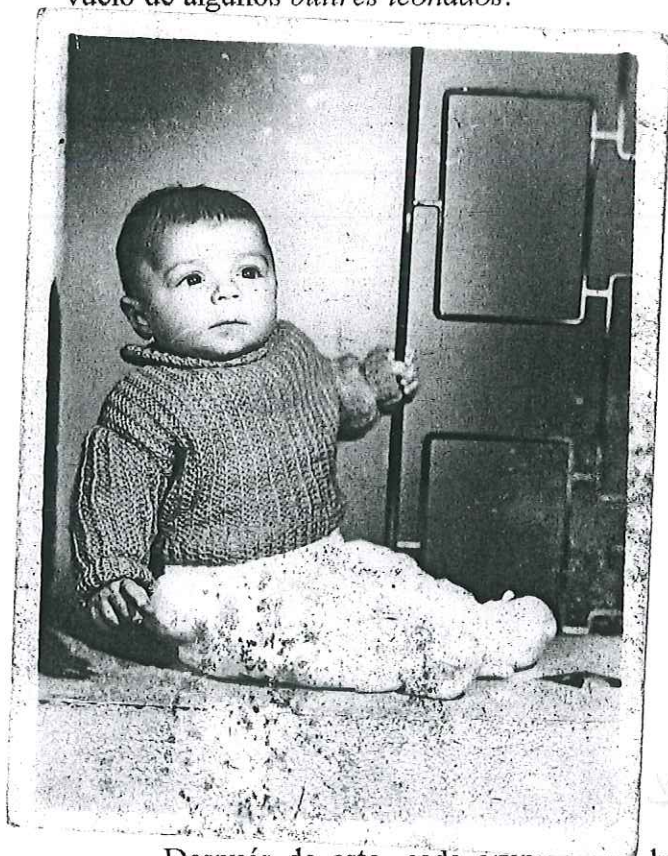
PROFESORES: JOSÉ A. ASUN Y FELIP

GRUP 4ESOB

DESARROLLO DE LAS ACTIVIDADES.

El día 24 de marzo salimos del instituto a las nueve horas aproximadamente y llegamos al campamento a la hora prevista, donde contactamos con el guía. Después de descargar el material continuamos en autobús hasta pasado el pantano, por el camino de subida al "*Portal de l'infern*".

Una vez dejamos el autobús almorzamos y seguidamente emprendimos la marcha hasta llegar a lo alto de la cadena montañosa que se cruza a través de dicho portal. Sólo cabe destacar el fuerte viento de esta zona y que en dicho paraje pudimos observar el vuelo de algunos *buitres leonados*.

El descenso fue por otra senda que discurría por zonas de bosque donde encontramos: encinas, pinos, boj y lentisco entre otras muchas especies vegetales. Continuamos bordeando el río hasta el refugio de "*La Tenalla*" donde descansamos para comer y luego reemprendimos la marcha hasta el campamento, siendo el total del recorrido de unos 15 kilómetros.

El montaje de las tiendas fue bastante dificultoso por el fuerte viento y la dureza del terreno. Una vez los alumnos iban terminando de montar las tiendas, pasaban a practicar el "Tiro con Arco", actividad que se desarrolló en el propio campamento.

Después de esto, cada grupo inició la preparación de la cena que se prolongó hasta entrada ya la noche. Alrededor de las 21,00 horas pudimos observar con claridad la silueta del cometa "*Hale Bop*" que permaneció en el horizonte durante un par de horas.

La climatología seguía sin ser nada propicia para la realización de juegos de campamento por lo que retiramos a las tiendas, aunque otra cosa fue conseguir que los alumnos concillasen el sueño.

A las 8,00 horas de la mañana iniciamos el segundo día de actividades, la climatología seguía siendo tan adversa como el día anterior o quizá empeoró, la fuerza del viento menguó pero descendió notablemente la temperatura, además de ir nublándose paulatinamente.

Tras el almuerzo iniciamos la ascensión a pie hasta la presa (aproximadamente 2 km.) y allí nos encontramos nuevamente con los guías que propusieron la división en dos grupos para realizar simultáneamente actividades de canoas y rappel.

Después de descargar las piraguas, las nubes se tomaron ya en aguacero, y esta situación prácticamente se repitió cada vez que intentamos navegar. Aún así, los alumnos se lo tomaron con buen humor y disfrutaron del agua, tanto existente en el pantano como la atmósfera, hasta el punto que algunos acabaron "buceando" a pesar del frío.

La actividad del rappel comenzó por la mañana con una fase de iniciación desde un pequeño puente de unos 5 metros de altura, teniendo que ser interrumpida en algunos momentos debido a la lluvia.

Después de comer se realizó ya una segunda instalación en la *pared de la presa del pantano*, donde los alumnos más decididos tuvieron la oportunidad de arriesgarse descendiendo por la misma unos veinte metros. Afortunadamente la climatología iba mejorando.

Mientras tanto, los alumnos a los que la altura de la presa les impresionó, optaron por las canoas, disfrutando de los primeros rayos de sol. Algunos en su desplazamiento por las aguas del pantano tuvieron la ocasión de ver *una garza real*.

Las actividades concluyeron nuevamente con el "Tiro con Arco", que esta vez se realizó a orillas del pantano en el paraje de *"El merendero"*.

A las 18,30 horas nos reunimos en el *"Molí Abad II"* donde puntualmente apareció el autobús que nos trasladó primero hasta el campamento donde recogimos el equipaje y nos fuimos al Instituto.

ASUN MONFORT

FELIX BELTRAN

EXCURSIÓ A BARCELONA.

El dijous 20 de Febrer, els dos quarts i els dos primers vam anar a Barcelona. Els autobusos van sortir de Sant Mateu a les vuit i van passar a buscar els altres a la Jana i a Traiguera. Pel camí ens vam parar a esmorzar a una estació de servei de l'autopista.

Vam arribar a Barcelona just a temps per a entrar a l'Imax. Ens vam sentar en una sala molt gran on hi havia una cúpula al sostre, ens van posar una pel·lícula que es titulava El planeta blau. Explicava com es veia la Terra desde l'espai i parlava també de la superfície de la Terra, muntanyes, llacs..., també parlava de la natura. Crec que era un poc com un missatge per què cuidarem la natura. Quan es movia la pantalla feia la sensació que et movies tu. On més es va notar, va ser quan un avió volava per una muntanya i pareixia que estaves dins l'avió.

Quan es va acabar la sessió vam sortir i ens donaren uns fuets de "propaganda". Els que tenien més gana se'l van menjar. Ens van fer una foto i vam tornar a entrar a l'Imax per a veure una altra sessió. Ara havien canviat la cúpula per una pantalla. Ens van donar unes ulleres que ens vam haver de posar si volíem veure la pel·lícula en tres dimensions, aquest cop es titulava "El món submergit" o una cosa per l'estil. Quan vam sortir de l'Imax, ens van donar temps lliure per anar allí on volguérem i vam quedar de trobar-nos a les cinc.

Nosaltres vam anar a fer una volta pel Maremàgnum i després vam anar a dinar a un bar al costat de la mar. Quan acabàrem de dinar vàrem anar a les Rambles perquè hi havien uns que deien que volien veure no sé que. Vam passejar per les Rambles i vam anar a comprar unes coses. Quan ens vam cansar de caminar vam anar al port i ens vam gitar al sol com els fardatxos.

A les cinc vam anar al davant de l'Imax i ens vam trobar amb tots els altres. Començàrem a caminar fins que vam arribar al teatre Arnau. Allí ens vam haver d'esperar una bona estona i després ens van repartir les entrades i vam anar cap a dins. El teatre era antic i petit. L'obra que vam veure es deia "Portes comunicades" i va estar molt bé. Ens vam fer un tip de riure. No havia anat mai a un teatre i m'ho vaig passar molt bé.

Quan vam sortir del teatre ens esperaven a fora els autobusos, vam pujar i començàrem el camí cap a casa. Ens vam parar a sopar a una estació de servei. Vam arribar a casa a les dotze. M'ho vaig passar molt bé, sols va fallar una cosa: que va perdre el barça.

Lidón Pla. 4t B.

IMAX PORT VELL

LA ÚLTIMA OPORTUNIDAD

Los de Robson tienen este sábado la posibilidad de reducir la considerable distancia y "dar Vida" a las esperanzas azulgranas de cara a la conquista del campeonato liguero. Los merengues, aunque no piensan que la derrota puede poner en peligro el más que posible triunfo final, si que coinciden a la hora de afirmar, que una hipotética derrota pueda meterles presión en este último tramo del campeonato.

Más de 120.000 almas se congregarán para vivir en directo el enésimo partido del siglo, el escenario será el majestuoso Nou Camp de Barcelona, estadio en el cual el Real Madrid no consigue la victoria desde hace quatorce años cuando los Santillana, el lamentablemente fallecido Juanito y compañía, derrotaron a los Quini, Schuster, entre otros por un ajustado marcador de 1-2, resultado que ya firmarían los hombres de Capello.

Cuando componentes de ambas plantillas deciden cuál será su destino la próxima campaña, los presidentes, lanzándose sus habituales dardos enumerados para desestabilizar la armonía del bando contrario, intentar aparcas los diferentes rumores de cambios en sus respectivas entidades; por ejemplo, el máximo mandatario culé respondía así a la pregunta sobre los posibles contactos de Figo con el A-C Milán italiano: "Da la impresión de que ahora está más contento y eso me da una cierta tranquilidad, pero prefiero no hablar de estos temas hasta después del partido del Madrid y de la final de la Recopa"

HABLAN LOS PROTAGONISTAS

- "Una victoria el sábado nos permitiría continuar con opciones a la Liga" - manifestó Iván de la Peña.

- "No tengo que demostrar nada a nadie del Madrid" -dijo el barcelonista Luis Enrique.

- "Siempre vamos con la decisión de sacar tres puntos, aunque hace ocho años que no lo consigo" -comentó el capitán blanco.

- "Se acerca el día de montar el numerito en la Cibeles, además al respecto del partido del sábado la presión recaerá en los hombres de Robson" - pronosticó el delantero croata.

- "Es un partido en el que se pueden decidir muchas cosas e intentaremos dar una buena imagen" -opinó el internacional yugoslavo Pedja Mijatovic.

- "El sábado nos jugamos la liga, sin más" -así de claro fue el cerebro blaugrana Pep Guardiola.

¡QUEDA LIGA!

El Barça, en un pésimo partido, no dejó que el Real Madrid sentenciase la liga.

Barça y Madrid decepcionaron a millones de espectadores que ansiosos de ver el dichoso partido del siglo tan sólo vieron un pobre espectáculo futbolístico en el que hubo de todo menos buen juego. El acontecimiento comenzó con espectacularidad: el ya típico mosaico organizado por el "Mundo deportivo", cubrió gran parte del Gol Norte y tuvo la peculiaridad de ser el primer mosaico móvil de la historia con los colores de la senyera y del conjunto azulgrana; en el Palco culé, no faltaron los presidentes de ambas entidades que por el momento se saludaron con cordialidad, mientras tanto en un magnífico terreno de juego comenzó la batalla. El partido no fue vistoso, ni mucho menos, todo lo contrario. Hasta el minuto 20 no se contabilizó ninguna ocasión de peligro, la primera la tuvo en sus botas el "Pitu" Abelardo que haciendo honor a su condición de defensa no supo resolver delante del muro de Berlín, Bodo Illgner. Minutos más tarde el canterano Victor intentó sorprender al meta blaugrana Victor Baia en un disparo duro que el portero portugués desvió a córner. En este saque de esquina el cañonero brasileño Roberto Carlos vio como un increspado público culé le abroncó por la excesiva dureza que se empleó en las dos acciones delante de Giovanni y Nadal que resultaron lesionados. Cuando parecía que el empate a cero sería el resultado, en el descanso, un muy dudoso penalty de Roberto Carlos al luso Luis Figo permitió al goleador Ronaldo después del rechace, establecer el único gol del partido que a la postre daría los tres puntos a los azulgranas. En la segunda mitad el partido tomó otra dirección con un Madrid más lanzado al ataque y un Barça a la contra, así un desacertado Mijatovic dispuso de hasta tres grandes ocasiones para sentenciar la liga pero falló y al final el siempre querido Hristo Stoichkov pudo poner la puntilla en un par de ocasiones a un partido que tuvo de tod menos fútbol. al final victoria culé y cinco puntos que aunque son ventaja suficiente dan vida a la liga.

¡QUÉ VERGUENZA!

Polémico partido en el campo y mucha más aún en el palco, donde el fanatismo sacó de las casillas a más de uno.

Durante la pretemporada, la liga y la semana del gran derby se lanzaban frases envenenadas con el fin de desestabilizar a su gran enemigo, pero lo acontecido la noche del sábado en el Camp Nou durante la disputa del partido rebasó todo lo ocurrido en un palco hasta la fecha; hasta el mismísimo Señor Gil y Gil con todos sus numeritos se queda por el camino.

Todo empezó cuando ya a los pocos minutos del derby el presidente Nuñez comienza a gesticular sobre la acontecida en el campo; continúa la guerra con unos comentarios de Sanz para que el presidente culé no exagere, pero él erre que erre sigue haciendo gestos llenos de fanatismo que coinciden con el penalty y el gol del pichichi Ronaldo que celebra como un verdadero miembro de los "Boixos Nois".

Ya en la segunda parte vuelve a perder los papeles el señor Nuñez en un fuera de juego de Ronaldo, para finalizar el espectáculo segurá increpando a la delegación madridista. Como conclusión, un frío saludo y a buscar a los periodistas para expresar sus pensamientos y descargar sus iras. Terminó la batalla del palco, pero la guerra de los presidentes continúa.

¡Por la boca muere el pez!:

Nuñez:

- "A Giovanni y a Nadal caso le rompen las dos piernas y a Ronaldo casi le parten la cara. He llegado a tener miedo de quedarme sin jugadores."

Lorenzo Sanz:

- "Nuñez es impresentable y no volveré al Camp Nou."

Gaspart:

- "Si Sanz no sabe comportarse, que se quede en su casa a morderse las unas."

Eduard Moliner 4ºB
Juan David Conesa 1ºBCN
Joaquín Cucala 4ºA

DES CRÊPES

Votre ami(e) Dominique voudrait faire des crêpes et vous demande de lui en donner la recette.

Voici ce qu'il faut pour faire des crêpes pour 4 personnes:

250 grammes de farine

3 oeufs

½ litre de lait environ

2 cuillerées à soupe d'huile

1 pincée de sel

du sucre semoule

un peu de beurre pour la cuisson

Pour faire des crêpes pour 4 personnes, tu prends quatre oeufs que tu casses dans un grand bol. Tu les bats énergiquement. Tu ajoutes huit cuillerées (à soupe) bombées de farine, deux cuillées de beurre, un verre de lait et une pincée de sel. Tu rennue avec une spatule parfaitement le mélange. Tu laisses reposer la pâte pendant 30 minutes minimum. Tu beurras la poêle sur le feu et tu verses la pâte à l'aide d'un louche (elles doivent être très fines). Tu étoles la pâte avec le rateau et tu retournes la crêpe avec la spatule. Quand la crêpe est bien docée par les deux faces, tu sers et tu asasonnes ou farcis à soubrait et

BON APPETIT!...

Marta Tomàs 3r A

El 25 d'abril

El record de la desfeta d'Almansa i la pèrdua dels drets nacionals

“El conflicte internacional que fou la Guerra de Successió a la Corona d’Espanya a la mort de Carles II, el valencians -com els catalans estrictes- lluitaven decididament a favor de la continuïtat que respectaria els Furs i encarnava l’Arxiduc d’Àustria, mentre que els castellans havien acceptat Felip V de Borbó que imposaria l’absolutisme unitari. Però les tropes valencianes foren vençudes en la batalla d’Almansa (25 d’abril de 1707). El nou rei Felip V féu incendiar Xàtiva en càstig per la seua obstinada resistència, i abolí la nostra venerable legislació foral, invocan el “justo derecho de conquista” (Manuel Sanchis Guarner)

“... en lo tocante a Aragón i València: he juzgado por conveniente (assí por esto, como por mi deseo de reducir todos mis Reinos de España a la uniformidad de unas mismas leyes, usos i costumbres, i Tribunales, gobernándose igualmente todos por las Leyes de Castilla, tan loables i plausibles en todo el universo) abolir i derogar enteramente, como desde luego doi por abolidos i derogados, todos los referidos fueros, privilegios, práctica i costumbre hasta aquí observadas en los referidos Reinos de Aragón i València, siendo mi voluntad que estos se reduzcan a las Leyes de Castilla, i al uso, práctica, i forma de gobierno, que se tiene, i a tenido en ella ...

” (Felip V, rei borbó)

CRONOLOGIA

novembre de 1700.-	Mor sense descendència Carles II.
agost de 1705.-	Les tropes austriacistes, dirigides per Joan
desembre de 1705.-	Les tropes austriacistes ocupen València.
25 abril 1707.-	Batalla d'Almansa, guanyada pels botiflers.
maig 1707.-	Les tropes borbòniques prenen València. Xàtiva és incendiada.
juny 1707.-	El rei Felip V signa el decret a que abolia els Furs de València. Poc tems després, la ciutat de València envia una representació demanant el restabliment dels Furs. Els firmaments, el jurat Lluís Blanquer i el secretari Josep Ortiz, són empresonats a Pamplona.
juliol 1707.-	Fou suprimit el Consell d'Aragó; les seues competències foren transferides al Consejo de Castilla.
1708.-	Cauen els darrers reductes maulets: Alcoi, Dènia i Alacant.
1712.-	La ciutat de València demana el restabliment del Furs, sense èxit.
Octubre i novembre 1715.-	Decrets de Nova Planta que abolien els Furs del Principat de Catalunya i de Mallorca.
febrer 1719.-	Decret de Nova Planta que abolia els furs de Sardenya.
1719.-	Felip V visita València. Malgrat les promeses reials, els Furs no foren restablits

Quan el mal ve d'Almansa...

Maulets i botiflers

La Guerra de Successió a la Corona d'Espanya en el regne de València, a grans trets, replanteja els problemes de la segona Germania (1693-1694) en el País Valencià, això és, la guerra civil entre les oligarquies, partidàries de l'aspirant Francès, Felip V - nomenat hereu de la corona d'Espanya per Carles II quan morí sense descendència directa l'1 de novembre de 1700- i els elements populars -pagesos, sobretot-, amb els artesans i la burgesia urbana, que s'inclinen per la causa de l'arxiduc Carles d'Àustria. Els primers són els botiflers i els segons els maulets.

La desfeta d'Almansa

Durant la Guerra de Successió València va romandre en poder de Felip V fins a la darrereria del 1705, governada pel virrei marquès de Villagarcia, Antonio Domingo de Mendoza, Camaño y Sotomayor (1701-1705). Els austriacistes desembarcaren a Dónia l'agost de 1705 i Joan Baptista Basset ocupà la ciutat de València en nom de l'arxiduc Carles d'Àustria el mes de Desembre del mateix any.

A partir d'aquest fet, gairebé tot el País Valencià va passar a mans dels austriacistes, mentre que Felip V nomenava virreis, nominals, els caps de l'exèrcit, Luis de Zúñiga i el duc d'Arcos, Joaquín Ponce de León (1705). Per tant de l'arxiduc Carles, Basset fou substituït pel comte de Cardona, Sancho Ruiz de Lihoty, i el comte de Corzana, Diego Hurtado de Mendoza y Sandoval (1706-1707).

La sort de les armes va invertir-se bruscament a la batalla d'Almansa (25 d'abril de 1707), guanyada pels botiflers del duc de Berwick, que fou seguida per l'abolició dels furs del regne per part del primer borbó. En l'endemig, Felip V havia nomenat els dos darrers virreis, el comte de Las Torres i el bisbe de Cartagena, Luis Belluga (1706-1707).

El règim borbònic del terror

A conseqüència de la batalla d'Almansa, el duc de Berwick prengué possessió de la ciutat de València el 8 de maig de 1707. Ràpidament, els botiflers es van fer amos de tot el regne imposant-se pel terror quan troben resistència: Xàtiva fou incendiada per ordre de Felip V i en el seu lloc, per ordres reials, es bastiria una ciutat nova, amb el nom de San Felipe. En el transcurs del 1708 van rendir-se els darrers reductes: Alcoi, Dénia i Alacant. Encara, en un darrer intent, Carles d'Àustria envià a València al comte de Çavalla amb una tropa de tres-cents homes, que fou derrotada i obligada a reembarcar per les forces borbòniques comandades per Antonio del Valle.

...a tots alcança (refrany valencià)

Del federalisme dels Àustria al centralisme dels Borbons

En el transcurs de la Guerra de Successió, la batalla d'Almansa decidí clarament el triomf de les armes de Felip V en el regne de València. Uns mesos després, el rei signava el decret que abolia els furs d'Aragó i de València (29 de Juny): ambdós regnes es governarien, a partir de llavors, segons l'estil i les lleis de Castella. El decret esmentat de Felip V disposa: a) l'abolició i la derogació dels furs, privilegis, pràctiques, costums exempcions i llibertats de què gaudien els dos regnes; b) la reducció d'aquests a les lleis de Castella "*y al uso, práctica y forma de gobierno que se tiene en ella y en sus tribunales, sin diferencia alguna en nada*"; c) els castellans podran obtenir oficis i càrrecs en els regnes d'Aragó i de València de la mateixa manera que els aragonesos i els valencians en el regne de València, sense cap distinció; d) les audiències que s'han de constituir a Aragó i a València es governaran en tot i per tot com les concelleries de Valladolid i Granada, "*sin la menor diferencia en nada*"; se n'excepcien les controvèrsies i els punts de jurisdicció eclesiàstics, en els quals s'observaran les concòrdies ajustades amb la Santa Seu.

Evidentment, el pas d'un sistema constitucional a l'altre, el federalisme dels Habsburg al centralisme dels Borbons, no fou pas sobtat. Al país Valencià va haver, doncs, una llarga fase de transició que duraria fins al regnat de Carles III i, en alguns aspectes, fins a les reformes del liberalisme en el segle XIX.

El poble, la seua cultura i la seua llengua, els perdedors.

Els mateixos valencians que havien combatut per la caduca Casa d'Àustria, s'adonaren aviat de la inanitat de la lluita. La nostra comunitat, dividida entre *maulets* o partidaris de Carles d'Àustria i *botiflers* o defensors de Felip de Borbó, havia fet el joc a unes poderoses forces internacionals en conflicte, més que no defensar els interessos efectius del País Valencià. Ho comentava després una cançó popular:

*Els botiflers i maulets
bé nos foren la tirana;
uns, esquilant-nos del tot,
i altres, venent-nos la llana.*

L'afrancesament en l'esperit i el capteniment, fou general a l'Europa divuitesca. La raó dirigia el pensament i la vida i tothom imitava el model francès de claredat i sobria regularitat i ordenada elegància, en les lletres i les arts, en la cortesia, en els vestits, en la dansa. La il·lustració produïa un engreïment lamentable i un iconoclasta oblit de la tradició nacional. Aquell clima no era gens propici per a la valoració de la llengua materna dels valencians, els timbres de glòria de la qual eren tots els medievals.

CARTA DEL GRAN CAP INDI SEATTLE A FRANKLIN PIERCE, **PRESIDENT DELS ESTATS UNITS.**

En 1854 el President dels Estats Units, F. Pierce, demanà als indis Twamish-Suquamish de comprar-los la terra on vivien i que se n'anassen a una reserva. En una bella carta -aquesta lectura n'és un fragment- el Gran Cap indi Seattle fa una reflexió sobre la seua manera de viure en relació amb la natura i la contraposa a la de l'home blanc.

El Gran Pare Blanc envià paraula que desitja comprar la nostra terra. També ens envia paraules d'amistat i ens desitja bona sort. És força amable per part seua: sabem que també ell necessita de la nostra amistat. Nosaltres hem considerat la seua oferta, perquè sabem que, de no fer-ho així, pot venir amb les seues armes a traure'ns la nostra terra. Per això nosaltres li diem: El Gran Pare Blanc pot comptar amb nosaltres tan sincerament com els nostres germans blancs poden comptar amb la tornada de les estacions. Les meues paraules són com les estrelles, no poden detenir-se.

Però, com pot comprar-se o vendre's el cel, ni tan sols la calor de la terra? Aquesta idea ens resulta estranya.

Si no som amos de la frescor de l'aire ni dels reflexos de les aigües, ¿com podeu vosaltres comprar-los? Cada tros de terra és sagrat per al meu poble. Cada lluenta fulla de pi, cada martge arenós, cada boira en les fustes obscures, cada tossal i fins i tot el bronzir de cada insecte és sagrat per a la memòria i per al passat del meu poble. La saba que circula per les venes dels arbres porta en el seu si la memòria dels pells-roges.

Els morts de l'home blanc obliden el seu país d'origen quan enfilen llur camí cap a les estrelles. Al contrari, els nostres morts mai no podran oblidar aquesta benigna terra, per tant com és la mare de tots nosaltres: som part de la terra i, alhora, ella és part nostra. Les flairoses flors són les nostres germanes; el cérvol, el cavall, la gran àguila: aquests són els nostres germans. Les acinglerades roques, els prats humits de rosada, la calor del cos del cavall i la de l'home, tots som una mateixa família.

Quan el Gran Pare Blanc ens envia missatges que vol comprar la nostra terra, diu que ens reservarà un lloc on nosaltres puguem viure tranquil·lament. Diu també que ell es convertirà en el nostre pare, i nosaltres en els seus fills. Però, encara que considerem la seua oferta, no ens resulta fàcil ja que aquesta terra és sagrada per a nosaltres.

L'aigua transparent que corre pels rius i rierols no és aigua només, també representa la sang dels nostres avantpassats. Si els venem les terres, han de recordar que aquestes són sagrades, i ensenyar també als seus fills que cada reflex en les aigües del llac ens recorda els esdeveniments i memòries de les vides de la nostra gent. Perquè les remors de l'aigua són paraules de mon pare i de ma mare. Perquè els rius són els nostres germans i s'adollen la nostra set, perquè porten les nostres canoes i alimenten els nostres fills; si els venem les terres han de recordar -i

ensenyar als seus fills- que els rius són els nostres germans i també els vostres i que, per això, han de tractar-los amb la mateixa dolçor amb què es tracta un germà.

Sabem que l'home blanc no entén les nostres raons. Un tros de la nostra terra és la mateixa cosa per a ell que el següent, ja que és estrany que ve de nit i ens arrabassa la terra onsevulla que la necesssite. La terra no és la seua germana, sinó la seua enemiga i quan l'ha conquistada se'n retira deixant darrere la tomba dels seus pares sense importar-li. Segresta la terra als seus propis fills: tant li fa la tomba dels pares com el lloc que pertany als seus fills. Tracta sa mare, la terra, i el seu germà, el cel, com objectes que es compren, es venen igual que ovelles i grans de colors. El seu apetit devorará la terra i deixarà darrere només el desert.

No sé, però la nostra forma de viure és diferent de la vostra. La sola vista de les vostres ciutats ompli de tristor els ulls dels pells-roges. Potser siga que el pell-roja és un salvatge i no compren res...

No existeix un lloc pacífic a les ciutats blanques, ni hi ha un lloc on escoltar on s'obrin les fulles dels arbres a la primavera o el brunzir dels imsects. Potser això també és degut al fet que jo sóc un salvatge i no entenc res...

Però, després de tot, ¿per a què serveix la vida si l'home no pot escoltar l'agradós plany de l'enganyapastors, ni les discussions nocturnes de les granotes en les aigües d'un estany? Deu ser que sóc un salvatge i res no entenc... Nosaltres preferim el suau xuixueig del vent damunt la superfície d'un estany, igual que la flaire d'aquest aire purificat per la pluja del migdia o perfumat pel pol·len dels pins. L'aire té una vàlua inestimable per al pell-roja ja que tots els éssers comparteixen un mateix alé: la bèstia, l'arbre, l'home, tots respiren el mateix aire. L'home blanc no és conscient de l'aire que respira; igual que un moribund que porta molts dies en angonia, és insensible a les sensacions olfactives.

Per això, si els venem les nostres terres, hauran de recordar que l'aire és inestimable, que comparteix el seu esperit amb la vida que sosté. El vent que donà als nostres avantpassats el primer alé de vida, també haurà de rebre els darrers nostres sospirs. Si us venem les nostres terres, vosaltres haureu de conservar-les com a una cosa sagrada, com a un lloc on, fins i tot l'home blanc pot tastar el vent perfumat per la prada.

Un altra condició haurà d'acceptar l'home blanc si decidim vendre-li les nostres terres: haurà de tractar els animals com els seus germans. Jo, sóc un salvatge, no comprenc cap altra fprma de viure. He vist milers de bisons podrint-se a les pedres, morts a tirs per l'home blanc des d'un tren en marxa. Sóc un salvatge, però per això no comprenc com una màquina fumejant pot importar més que el bisó, a qui nosaltres matem només pot sobreviure. Què seria dels homes sense els animals?...

SER UNA ADOLESCENTE

Ser una adolescente significa muchas cosas a la vez; aprender a amar, a odiar, a sufrir, a aguantar cambios inesperados...pero ante todo es el gran paso de ser una niña a una mujer.

Todo esto lo vamos experimentando nosotras mismas, aquellos llantos sin saber el porque, la melancolía al oír una canción, el ser escuchadas por los mayores, en fin, como he dicho, infinidad de cosas. Pero no cambiamos únicamente psicológicamente, nuestro cuerpo, también experimenta cambios.

Al principio, nos dan vergüenza esos cambios pero con el tiempo nos acostumbramos y nos acaba gustando. Las formas del cuerpo se redondean, los huesos se nos ensanchan y también nos cambia la voz. El ser adolescente también significa la llegada de la primera menstruación, algo a lo que nunca nos acostumbraremos, ni nos gustará, pero hay que aceptarlo.

Las personas que no aceptarán tu adolescencia serán los padres, pues no pueden aceptar el hecho de que eres mujer. Controlan lo que haces, cómo vistes, con quien sales... pero cuando por fin se han dado cuenta dirán: -nuestra hija es una adolescente- y de repente tú te sentirás libre. Llegará un día en el que comenzarás a fijarte más de lo normal en un chico, comenzará a gustarte su forma de ser, notarás un gran cosquilleo en tus pies cuando te mire y el día que te hable, creerás que te mueres, poco a poco os conoceréis y creeréis ser una misma persona. Esto es una parte fundamental en la adolescencia, a la que todo el mundo la llama "amor".

Hay veces que en la adolescencia no todo es de color de color de rosa, pero eso es algo que cada una debe experimentar por si sola y pedir ayuda si la necesita. Y lo más importante es que no te desprecies, olvida tus defectos y aprovecha lo bueno que tienes, saca el máximo partido de ti, pues tú eres tú, irrepetible y especial.

CAROL

NO ES CUESTIÓN DE "ETIQUETA SINO DE "ÉTICA" Y MORAL RESPETUOSA

Escribo este artículo con el fin de rebatir y criticar el comentario que apareció el día xx en este periódico, donde el señor Joaquín Vidal trató indirectamente a los jóvenes de estúpidos, ignorantes, egoístas, caprichosos y consentidos con su irónica argumentación.

En primer lugar me gustaría agradecerle el cumplido y supongo que también lo harían todos los jóvenes como yo, puesto que en su artículo ha hecho tal generalización que ha enmarcado desde los "pijos" hasta los "punks" o los jóvenes de clases más bajas. Gracias señor Vidal, yo también tengo que decirle que antes de hablar de un tema en público, estúdielo y sepa de lo que trata.

Puedo asegurarle que todos los "angelitos" que usted ha considerado están viviendo en un mundo de etiquetas y de publicidad, pero también puedo asegurarle que no todos ellos visten con etiquetas (y no será porque algunos no se las puedan permitir). Si antes de hacer sus comentarios hubiera analizado las distintas tribus urbanas, se daría cuenta que no todas son iguales, no todas prefieren las etiquetas, de hecho, los heavies, punks o extinguidos hippies se resisten a llevar marcadas sus ropas y se visten como usted calificaría, con los primeros harapos que encuentran.

En segundo lugar, si los jóvenes elegimos la etiqueta es porque la sociedad creadora de las costumbres actuales, es decir, nuestros predecesores, nos han sumido en un mundo publicitario en el que nos vemos envueltos en cualquier lugar (televisión, tiendas, revistas de moda...) y que influyen a la hora de elegir. Por tanto, no somos nosotros los culpables de esta "elección", puesto que si "los que ya han vivido su juventud años antes" (el que se cuestione si los mayores de 25 años han sido alguna vez jóvenes, no procede de nuestras ideas, sino que todo se lo han preguntado usted sin que nadie supusiera nada) crean sus etiquetas con un fin lucrativo, son ellos los que imponen y presionan para la compra de esas etiquetas, que normalmente promocionan exclusivamente para jóvenes.

Y digo "exclusivamente" porque no ha mencionado usted en su argumentación, a los no tan jóvenes que hacen relucir sus etiquetas sobre las posaderas. ¿Qué pasa ellos? ¿debemos considerarles jóvenes por sus etiquetas o su distintivo es que las prendas "etiquetadas" que ellos visten no son "prapos" ni están "agujereados" como las de todos los jóvenes? Éste ha sido otro dato de su discurso que nos ha mostrado cuán apartado vive usted de la era actual, ya que si sale a la calle ya no podrá apreciar agujeros sobre artículos de marca característicos de los inicios de los años 90.

Por otro lado, me cuestiono, si no serán también “los pobres padres” en parte responsables de si sus hijos visten pantalones de 10.000pts o pantalones de 2.000pts, puesto que si el hijo quiere unos pantalones de 10.000pts y el que paga es el padre, es el padre el que en definitiva debe decidir. Supongo que deben pensar (y lo digo por experiencia propia, porque soy hija de padres como toda persona): “no estamos tan mal para que mi hijo no pueda ir vestido como los otros”. Conclusión a la que llegarían después de divagar sobre las 10.000pts. Hay otros, por su parte que piensan: “mi hijo tiene que ir más guapo que el hijo de Pepito !A ver quien me gana!” Afán de envidia y egocentrismo. Sin embargo, hay otros padres que no consienten comprar unos pantalones de 10.000pts cuando con eso comen toda la semana y su coste de oportunidad sería de una camiseta, unos pantalones y unas zapatillas de marca “el pato”. Lo cual me parece perfecto porque si todos hiciéramos lo mismo, los precios bajarían o las marcas se extinguirían.

Pero tal vez señor Vidal, usted se queje por conformismo y resignación. Las etiquetas son símbolo de ponderante y ostentosa opulencia en algunos casos. ¿No critica usted a aquellos mayoritariamente menos jóvenes que lucen colecciones de Versage, Victor & Luccini, Dolce & Gavana o Channel por no mencionar otras marcas que denotan a la aristocracia? Cuando se compra alguien una de estas prendas, es porque constituye un distintivo de clase y no me diga usted que no le gustaría poderse comprar estas ropas porque esto significaría que no es uno de esos mendigos indigentes que nombra en su texto.

Respecto a lo de mendigos, creo que ha formado usted una antítesis puesto que primero señala que nuestras ropas son deplorables identificándolas en tono despectivo con los mendigos y luego se apiada de ellos. ¡Aclárese!

Sr. Vidal, en cada época hay una moda, cada cual tiene su estilo, y si no se convence le aconsejo que mire el telenoticias de TV2 y podrá apreciar los diseños de moda actuales. Creo que usted no es de mi generación, en sus tiempos se vestía con un estilo, que ha ido cambiando con el paso de los años. No intente convencerme de que los vestidos de sus tiempos jóvenes eran mas “pulcros” o más bonitos y elegantes que los de mi edad, porque todo es cuestión de gustos y de avezamiento. No es que sean más o menos bonitos, son diferentes, y si no le gustan, no los desprecie, respételes porque nosotros no nos hemos faltado con usted todavía.

Vestimos como nos gusta si nos lo podemos permitir y la imposición de las masas guía y orienta nuestras preferencias. Quizás yo me compre unos pantalones de 10.000pts, pero mi vecina, que tiene 65 años fue a cambiar las sábanas que tenía porque su amiga había comprado otras de mejores y ella no quería ser menos o mi tío (por no decir su vecino) se ha comprado otro coche porque todo el mundo tiene dos. Creo que mi vecina podría

Els anuncis d'avui en dia poden parèixer indignants per a moltes persones o comuns per a un altre grup molt important ja que estem acostumats a veure anunci rere anunci on apareix l'estereotip de la dona perfecta amb les famoses mides noranta, seixanta, noranta, ben lleugeres de roba, cada cop més, amb la presència d'un home no menys perfecte, fort, alt, ros o moré, amb ulls clars o foscos, d'aquells que ens deixen bocabadades a totes, ja siga per vendre un detergent, un cotxe, productes de cosmètica o qualsevol altre producte.

Tot i això i a banda que ens parega bé o no, aquests anuncis a compleixen el seu objectiu: atraure l'atenció de possibles compradors.

Qui haguera dit que "El queso de tetilla" anava a ser el formatge més conegut de tot el país? Fins fa uns dies gran part de la població no l'havia sentit anomenar mai però, gràcies a aquest anunci tots el coneixem. Un altre anunci podria ser el del Peugeot 306 on per atraure l'atenció de futures compradores, apareix un model sortint del aigua completament nu, i ho aconsegueix, o els anuncis de Martini, on apareixen una xica i un xic perfectes i la xica es dirigeix cap a ell per aconseguir el Martini, deixant tot sol el senyor que l'estava acompanyant, encara que es quede sense falda ja que se li va descosint mentre ella camina sinuosament i com aquests anuncis podríem anomenar molts més.

Els anuncis sembla ser que en un futur pròxim continuaran sent com ara reflectint un món perfecte, ple de gent perfecta y utilitzant el sexe com a recurs d'atracció, encara que molta gent s'hi oposa ja que els resultats obtinguts fins ara els són més que favorables.

L'INSTITUT

Ja és el tercer any que vinc a l' institut. Ara , quan mire cap al passat , i recorde l'any que feia tercer d'ESO m'agafa un fort sentiment de nostàlgia ; els meus companys, les nostres xerrades, tot allò que poc a poc va desapareixent, i que a mesura que ens anem fent grans, sentim que hem perdut.

El primer de BCN és un curs on ja et fan treballar força i, on no tens tant de temps per a divertir-te i gaudir de les teues amistats. Quan estem en temporada d'exàmens hem de donar tot el que podem de nosaltres per tal d'aconseguir unes notes satisfactòries que ens ajuden ,com a mínim , a entrar a la universitat encara que no siga per estudiar allò que de menuts hem volgut ser.

Però, tot i que, de vegades , m'agradaria veure l'institut pel terra, reconec que també tenim estones bones i no me'n penedisc d'haver estudiat a l'institut de Sant Mateu, el meu institut.

Estefania Beltran
1r BCN

MON LYCÉE Je pense que mon séjour, mon apprentissage, ma vie au lycée pendant cinq années a été très bonne. J'ai été très heureuse dans ce lycée. Je crois que dans ce lycée j'ai appris beaucoup sur ma vie et sur beaucoup de choses en général. La seule chose que je trouve moins bien ce qu'il est trop petit. Par exemple les salles de classe sont très petites par rapport au nombre d'élèves. Quant à la construction du nouveau lycée dont on parle récemment, je crois qu'elle devrait réussir. Malgré tout ça, je suis heureuse car j'ai en beaucoup d'amis et de copains... Amis que jamais j'oublierai. Quant aux professeurs, pour moi, ils ont été les meilleurs. Pour conclure, ce lycée a été très important pour ma vie et il sera toujours dans ma pensée.

Mari Lola Boira 2º BHCS.

Después de un psicólogo, quien mejor puede conocer los entresijos de la mente humana debe ser un publicista. Con el objetivo de vender un producto, sabe como llamar la atención, como hacer que nos quedemos con una imágen determinada, sin casi darnos cuenta, en fin, cuantas veces nos toman el pelo.

Y cuando es la mayoría de los cosos es un cuerpo desnudo, o casi desnudo, el anzuelo para hacernos picar -queda probado que es el método infalible - debemos preguntarnos qué pasa con nosotros que nos causan tal impresión. Es extraño, porque dudo mucho que esas imágenes sean motivo de provocación.

¿Cuáles son las películas más comerciales? Los americanos nos bombardean con fáciles argumentos en los que no falta la violencia y el sexo. Así, llega un punto en el que te acostumbras a ver a una pareja practicando el sexo, del mismo modo en el que te acostumbras a ver guerras y genocidios en los informativos, sin sentir ya el más mínimo horror.

Creo que no hay ser muy agudo para darse cuenta de que esos cuerpos no son no "normales". Lo serían si fueran como los de las personas con las que te cruzas en el super, o con lasa que sales de copas.

Esos cuerpos de los anuncios son perfectos, no son de nuestro mundo, forman parte del mundo de los sueños.

¿Quién no ha soñado alguna vez con ser uno de los de las fotos? Ser guapo, y estar rodeados de guapos, gente feliz, tomando el sol en un paraíso perdido, con un vaso de licor en la mano. Ese es lo que nosotros no somos. Lo saben los publicistas, siempre tan listos, por ello lo utilizan como reclamo. Por ello hay un lindo culo femenino en primer plano, y un chico casi tan guapo como el chico-Martini a su lado. Todo un escenario preparado, irreal, una gran mentira para hacernos creer y nosotros caemos, a pesar de saberlo.

Mª JOSÉ BESALDUCH
2n BCN.

L'INSTITUT

Ja fa tres anys que vinc a aquest institut, però m'ha passat volant, ha sigut un obrir i tancar d'ulls.

Ningú dona importància a l'institut, però si et poses a pensar, l'institut és un element molt important en la vida dels estudiants: es en coneixem molta gent, gent dels altres pobles, noves formes de parlar, professors i, sobretot, s'hi apren. Pense que l'institut ens ajuda a relacionar-nos amb la societat. Jo vaig a l'institut de Sant Mateu i puc dir que m'ha ajudat a fer-me un home.

El meu institut és petit i no es troba en una gran ciutat com la majoria dels instituts, però, tot i això, és un lloc bonic, un lloc que sempre recordaré. Tot allò que m'ha ensenyat l'institut em servirà per a trobar un bon treball i per a relacionar-me amb la societat com ja us he dit abans.

També vull parlar dels professors que he tingut, els quals han sigut molt amables amb mi i pense que ho han estat amb la resta dels alumnes. Us he de dir que no he tingut cap problema i els estudis m'han anat molt bé, a més els professors han estat molt considerats amb mi a l'hora de posar-me les notes.

En general puc dir que em trobe molt bé al meu volgut institut de Sant Mateu i vull donar les gràcies als professors per ensenyar-me tantes coses.

DANIEL ROCA

MON OPINION

Il y a trop de chiens !

Chère Jeanne:

J'ai lu ton opinion sur les chiens dans le revue. Je pense la même chose que toi. Je crois qu'il y a trop de chiens mais surtout je suis contre les gens qui dépensent plus d'argent pour un chien que pour un enfant. Je pense que la vivisection est une chose trop seuriouse tant pour les animaux que pour les gens. Je trouve mal fait les souffrances des animaux élevés en batterie et je suis aussi contre la prolifération des chiens. Voila, c'est mon avis.

SUSANA GUEROLA

4° A.

J'aime les chiens. Ils sont très sympathiques. Ils ne sont pas dangereux si leurs maîtres ne les abandonnent pas.
J'aime les chiens mais les enfants sont plus importants que les chiens.
Je ne suis pas d'accord avec les gens qui élèvent des animaux en batterie. Je dénonce les gens qui abandonnent des animaux.

SANTIAGO FOLCH

4° A.

Je trouve qu'il n'y a pas trop de chiens qui sont enfermés dans les appartements mais, d'ailleurs il y a beaucoup de chiens sans maître, seuls dans la rue et ils peuvent être dangereux pour les gens.

Je ne suis pas d'accord avec les gens qui dépensent trop d'argent pour un chien car il y a des enfants sans rien pour manger.

Je suis pour la vivisectoir car cela peut aider la médecine.

Bref, avant d'acheter un chien les gens devaient d'être plus responsables.

JOAQUIN CUCALA

4° A.

MOI, MON COURS PRÉFÉRÉ.

Moi, mon cours préféré est le dessin parce que j'apprends beaucoup de choses et je m'amuse et je peux aussi visiter et comprendre les musées.

MARTA ALEMANY

4º A.

Ma matière préférée, c'est l'informatique. J'aime l'informatique parce que j'aime les ordinateurs.

. MARIA GUEROLA

4º A.

Mon cours préféré, c'est les maths parce que cela peut me servir dans la vie et j'aime aussi les sciences en général, la biologie, la géologie, la physique et la chimie parce que j'aime les planètes, les animaux, ... Je voudrais étudier quelque chose sur les montagnes.

DANIEL CARBÓ

4º A.

Je m'appelle Sandra et j'aime les mathématiques, d'abord parce que c'est intéressant, après parce que pour moi elles sont facile à apprendre et finalement parce que je voudrais devenir enstitutrice.

SANDRA ADELL

4º A.

Mon cours préféré est gym parce que je suis très sportif et je pratique le football. J'aime courir par les montagnes et être toujours en forme.

JUAN MIGUEL ESCUDERO

4º A.

MON LYCÉE Je pense que mon séjour, mon apprentissage, ma vie au lycée pendant cinq années a été très bonne. J'ai été très heureuse dans ce lycée. Je crois que dans ce lycée j'ai appris beaucoup sur ma vie et sur beaucoup de choses en général. La seule chose que je trouve moins bien ce qu'il est trop petit. Par exemple les salles de classe sont très petites par rapport au nombre d'élèves. Quant à la construction du nouveau lycée dont on parle récemment, je crois qu'elle devrait réussir. Malgré tout ça, je suis heureuse car j'ai beaucoup d'amis et de copains... Amis que jamais j'oublierai. Quant aux professeurs, pour moi, ils ont été les meilleurs. Pour conclure, ce lycée a été très important pour ma vie et il sera toujours dans ma pensée.

Mari Lola Boira 2º BHCS.

CONCHA DOLZ

No es por criticar pero no nos chilles Guillermo, que, de verdad, no estamos sordos.

EL CICLE

Volem una sala per a fumador com els mestres.

Que una maestra tenga cultura inglesa, no quiere decir, que ésta la implante en San Mateo, pues si allí son tan puntuales , nosotros no tenemos porque serlo. Así que ... Saez no nos cierres la PUERTA, osea DOOR!!!

LO DIA QUE ME CASO VULL TROBÀ UN NÓVIO RIC. A ON HAI DA BUSCÀ? VOLDRIA ORIENTACIÓ PER PART DEL SICOLEG, EN VÉS DE TINDRE TANTA INFORMACIÓ SOBRE LOS ASTUDIS, PERCA SI SOM ANCULTS YA NO CAMBIAREM.

XX

Volem paper al sarvici i sabó als lavabos i tovalloletes de paper.

no 28 Jove **Pilar no mos tocos lo nas en lo teu mòbilstar.**

Sóc un alumne de 3r i estic molt content d'aquest institut pel seu contacte amb la natura i demanaria per favor que l'any vinent, las cabres que tenim al carreró es poguessen passejar pel pati. Per favor m' agradaria ser escoltat perquè és una proposta molt important per a l'aprenentatge rural.

Tinc una queixa perquè considero que se'ns tracta de molt mala manera quan anem a fer fotocòpies. A un institut es necessita gent que tracte bé la gent jove i qui no sàpiga com tractar-nos no ha de treballar amb gent jove

Això, al contrari del que pugui paréixer és una queixa formal, trobo que cada vegada hi ha més cultura en l'institut però, senyors professors, heu dinamitzat la informàtica, l'economia, i moltes més assignatures que sí, que ens serviran per al futur, però..., per què no hi ha d'altres optatives. Per exemple una cosa que hem de tenir per a sempre, o hauriem de tindre (això és el que demanem) és saber fer un plat d'olla, o unes patates amb suquet, inclús ensenyar-nos a regar o allaurar que potser també ens servirà per al futur. Pense-ho, si aprenguerem a fer una paella ben feta, no seria per a tota la vida i estariem tota la vida agraïts del curs de CUINA I HORT?

Si és que es fa un diariet en l'institut ens agradaria que aquesta mena de queixa/súplica la posareu perquè tots pogueren reflexionar sobre el tema.

Roberto, Nacho, Nicolás i René.

ODA A L'EXPRESSIÓ

Què en seria de mi si no tingués veu per parlar?
Ma boca es tancaria i els meus ulls seguirien parlant.
Què si un negre llençol front els meus ulls estigués?
Cega quedaria i les meues mans seguirien parlant,
i encara trinxant-me el braços, la meua sang
parlaria al món brollant.
Opacs els meus pensaments caurien
i retornant al regne de les ombres,
amagats, com la lluna vers el sol
perquè sense expressió el meu cos restaria mort.
Què en serà de l'amant enamorat
que canta la dama al balcó
s'acabaria el poema i seguiria batent el cor.
Què si una espasa esmolada el travessara fort.
Les venes s'estruncarien i la sang cantaria amor
i encara escampant-se amb aigua, notes hi haurien pertot.
Pols els sentiments es tornarien
i buscant l'esma infinita
letàrgies, com la flor que no brota al març
perquè sense expressió amor és mort.
Què en seria de l'actor que representant viu
què de l'escriptor que escriu?
I de la mare que plora gronxant l'infant que somriu?
De fúria les entranyes cremarien
l'aigua se'n fugiria com en l'eixut riu
ni amb llàgrimes s'apagarien, no n'hi haurien.
Immens el desig de rebentar seria
i deslliurant les brases que parlen dins,
saciat, com la fam dels ocellets del niu,
perquè amb l'expressió el meu cos és viu.

BELINDA PALLARÉS